

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Lukšíkem, advokátem se sídlem v Ostravě-Porubě, Hlavní tř. 1023/55, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou č. 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2007 č. j. OAM-1-619/VL-10-19-2007, ve věci **mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2007 č. j. OAM-1-619/VL-10-19-2007 **se** pro vady řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Právnímu zástupci žalobce **JUDr. Lubomíru Lukšíkovi** se přiznává **o d m ě n a** ve výši **11.448,- Kč**, z toho mu částka 2.880,- Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci rozhodnutí.

III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2007, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce vytýkal absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a absenci výroku o nevztažení překážky vycestování v napadeném rozhodnutí ve smyslu § 91 zákona o azylu. Domníval se, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu nesprávně na jeho žádost aplikoval § 16 zákona o azylu s tím, že zde nebyly naplněny zákonné důvody pro neudělení azylu a označení jeho žádosti jako zjevně nedůvodné, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal na žádost o udělení azylu v ČR, kterou podal, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k předmětné žádosti o udělení

azyly v ČR a který má k dispozici žalovaný. Uvedl též, že do ČR odjel, aby unikl velmi obtížné životní situaci na Ukrajině.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 8. 10. 2007 žalovaný namítal, že z žaloby není patrné, v čem konkrétně žalobce spatřuje porušení v žalobě citovaných ustanovení. Uvedl, že z výpovědi žalobce zjistil, že žalobce do ČR přicestoval dne 17. 3. 2004 s platným cestovním dokladem a turistickým vízem platným na 90 dní. Po ukončení platnosti víza zde setrval nelegálně. Z jeho výpovědi bylo objasněno, že skutečnosti, které uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu, mu byly známy již dříve a ačkoliv měl možnost pohybovat se na území České republiky volně, a vejít do kontaktu se státními orgány, žádost o mezinárodní ochranu nepodal dříve. Učinil tak až po uděleném správním vyhoštění. Dále správní orgán shledal, že vysvětlení žalobce, proč tak neučinil, bylo zjevně subjektivního charakteru a nemohlo být považováno za objektivní překážku bránící mu vstoupit do azylového řízení. K výtkám žalobce o pochybení v kvalifikačním a aplikačním procesu žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5Azs 297/2004 z 24. 2. 2005 konstatoval, že pokud v řízení nevyplynula nepochybná skutečnost taxativně vymezena dle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu /dle nové právní úpravy zahrnuto pod § 16 odst. 2 zákona o azylu/ nejde o pochybení správního orgánu, zamítne-li žádost jako zjevně nedůvodnou, aniž by zkoumal další důvody pro udělení azylu. Správní orgán tedy rozhodne konečným způsobem, aniž by zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle § 12, § 13 a § 14. Námitku absence výroku o neudělení překážky vycestování v souladu se zrušeným ustanovením § 91 zákona o azylu považoval žalovaný rovněž za neopodstatněnou s odůvodněním, že vzhledem k učiněnému správnímu rozhodnutí je výrok o udělení doplňkové ochrany na základě § 14a, které nahradil k 1. 9. 2006 institut překážek vycestování, nadbytečný. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by vyloučily možnou aplikaci tohoto ustanovení. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal výrok napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 s. ř. s.). Rozsudkem ze dne 31.3.2009 č.j. 63Az 87/2007-62 žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a rozhodl o nákladech řízení.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. Domáhal se zrušení rozsudku. Namítal, že splnil zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany stanovené v § 12 zákona o azylu, minimálně však splnil podmínky pro vztažení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Uvedl, že žalovaný neměl zamítnout jeho žádost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť podmínka pro zamítnutí nebyla naplněna, a to proto, že o možnosti podat takovouto žádost u orgánů ČR do té doby nevěděl. Žalobce také poukázal na skutečnost, že důvody jeho žádosti o udělení azylu jsou především humanitárního charakteru (rodinné důvody).

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které žalobce učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Podle žalovaného bylo v případě žalobce dostatečně zřejmé, že svou vlast opustil dobrovolně a žádost o udělení mezinárodní ochrany použil v rozporu s účelem institutu azylu, a že tedy žalovaný nepochybil, zamítl-li jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce, ač objektivně mohl o udělení azylu požádat

dříve, vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění.

Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti rozhodl tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a konstatoval, že jestliže v projednávané věci krajský soud z důvodu pomínutí otázky možného udělení doplňkové ochrany rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení bez jednání nezrušil a naopak toto rozhodnutí přezkoumal, ačkoliv takové rozhodnutí pro absenci odůvodnění nebylo přezkumu vůbec způsobilé, pak vadou nepřezkoumatelnosti byl zatížen i napadený rozsudek. Jelikož rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu jsou nepřezkoumatelné jen ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany, považoval Nejvyšší správní soud za nutné vyjádřit se k námitkám žalobce. Námitku žalobce, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu pokládal Nejvyšší správní soud za bezpředmětnou, neboť žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla zamítnuta proto, že by žalobce neuváděl důvody pro její udělení, ale ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu proto, že žádost podal ve snaze vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Námitku vztahující se k použitému důvodu zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, pak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Z obsahu správního spisu totiž zjistil, že se na území ČR zdržoval žalobce nelegálně po dobu více jak tří let a o udělení azylu požádal až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s názorem krajského soudu, že žalovaný nepochybil, jestliže žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

V daném případě jde o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Soud o žalobě opětovně rozhoduje, a to v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009 č. j. 1Azs 107/2008-78, podle kterého zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu nezabývá správní orgán povinnosti zabývat se otázkou, zda daný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Žalovaný tedy pochybil, neboť se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil k tomu, zda nejsou v případě žalobce dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Z tohoto důvodu je nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k otázce doplňkové ochrany.

Ze shora uvedených důvodů a v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu zrušil soud ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Soud rozhodoval rozsudkem bez jednání dle ust. § 51 s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný znovu o nároku rozhodne, přičemž při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

Usnesením ze dne 30. 6. 2008 č. j. 63Az 87/2007-29 krajský soud žalobci k jeho žádosti ustanovil pro řízení zástupce z řad advokátů, a to advokáta JUDr. Lubomíra Lukšíka. Odměna zástupci žalobce za řízení o žalobě byla stanovena za tři úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky

č. 177/1996 Sb.), tj. 6.300,-Kč, 3x náhrada hotových výdajů dle §13 odst. 3 téže vyhlášky po 300,- Kč, tj. 900,- Kč, tj. 7.200,-Kč a DPH ve výši 1.368,- Kč, vše 8.568,- Kč. Pokud se právní zástupce žalobce domáhal přiznání další odměny, nebylo možno jeho žádosti vyhovět, když soud přiznal odměnu za studium spisu, což se rovnalo převzetí žaloby, když právní zástupce byl s žalobcem pouze v jednom případě v telefonickém kontaktu a žaloba ze dne 29. 8. 2007 nebyla řádně dle pokynů uvedených v usnesení krajského soudu ze dne 15. 9. 2008 č. j. 63Az 87/2007-32 doplněna, dále byla přiznána odměna za podání ze dne 30. 10. 2008 a účast u ústního jednání dne 31. 3. 2009. Tato částka již byla advokátovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Odměna zástupci žalobce v řízení o kasační stížnosti byla stanovena za 1 úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti 2.100,- Kč dle § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. –za písemné podání soudu –doplnění kasační stížnosti a 1x náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 300,- Kč, k tomu DPH ve výši 480,- Kč, celkem tedy náleží advokátovi 2.880,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Výrok o nároku na náhradu nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch, vzniklo mu právo na náhradu nákladů řízení, ale náklady mu v řízení nevznikly.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., podle kterého navrhopateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí stát a také je odůvodněn ust. § 36 odst. 2 s. ř. s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 4.8.2010

**JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně**